

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΑ΄

ΚΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 22 ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΤΗ 1913

ΑΡΙΘΜΟΣ 509

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΕΝΑ ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ ΑΛΜΠΕΡΤΟΥ
ΤΟΥΜΠ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δ. ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ. Ένα άρθρο του Άλμπερτου Τούμπ.
ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ. Μοιρολόγι.
ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ. Η συναυλία του Ώδειου Λότινερ.
ΓΑΥΡΟΣ ΟΡΝΙΘΗΣ. Το τυλιγμένο κερί.
ΛΕ. ΠΑ. Θεατρικά—«Κρυφός πόθος».
ΛΥΔΟΣ ΠΟΔΑΒΡΟΣ. Τι χρειάζεται.
Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ. Τούρκοι τραγουδιστάδες.
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Οί απόγονοι (συνέχεια),
Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ. Elvira.
ΨΥΧΑΡΗΣ. Τρία λόγια (τέλος).
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ.—ΔΗΛΩΣΗ.—ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ.—Ο,ΤΙ
ΘΕΛΕΤΕ.

Δ Η Λ Ω Σ Η

Ο καινούριος πόλεμος μᾶς ἀναγκάζει νὰ σταματή-
σουμε προσωρινὰ τὴν ἐκδοσὴ τοῦ φύλλου, πού θὰ τὴν
ξαναρχίσουμε τὸν ἐρχόμενο Σεπτέμβρη, ὅταν πιά ἐλπίζου-
με νὰ χούνε συχάσει τὰ πράματα καὶ νὰ μπορέσουμε ἔτσι
νὰ ξακολοιθῆσουμε κανονικὰ τὸν ἀγώνα, βγάζοντας τὸ
φύλλο κάθε βδομάδα, ὅπως πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο.

Μὲ τὴν ἀφορμὴ αὐτὴ παρακαλοῦμε τοὺς φίλους πού
μᾶς καθυστεροῦν καὶ τὶς φρετινὲς καὶ ἄλλες περασμένες
συντρομιές, νὰ μᾶς στείλουν τὰ χρήματα, λογαριάζοντας
πὼς μὲ θυσία μας κρατήσαμε τὸ «Νουμά» ἴσαμε τώρα, μὲ
ὅλες τὶς ἀνωμαλίες ποῦ φερε ὁ πόλεμος στὰ οικονομικὰ
τοῦ φύλλου.

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙ

Καλέ μου, ποῦθε νύγυρες ; ποῖός τόπος σὲ παντέχει ;
νᾶναι πλατὺ τὸ πέλαγο π' ἀγύριστα ἀρμενίζεις ;
πλανεύτρα ποιά νὰ σοῦ γνεψεν ἀπὸ τὸν κάτω κόσμο
καὶ μ' ᾤφηκες κι' ἀρήνηκες ἀξέχαστον καιρό ;
Μὰ ἐγώ, ἄλλοι, δὲ λησμονῶ τὰ μάτια μου θυμοῦνται,
θυμοῦνται τὰ χερᾶκια μου, δὲν ἀστοχᾶν τὰ χεῖλια.
Γραφτὸ κορμί πού χάθηκε καὶ ντύθη ὁ Κόσμος μαῦρα !
καὶ κλαῖνε τὰ πετούμενα καὶ μοίρονται τὰ δέντρα
κι' ἔγινε τὸ πιετὸ χολή καὶ τὸ φαί μου ἄλόη,
παντέρμη ἢ ταῦλα κι' ἄχαρη, ἀγίσκιωτο τὸ σπίτι. ..
Τώρα καὶ πού νὰ βρῖσκεσαι ; τάχα μὲ βλέπεις ; Θέ μου !
γιατί νὰ μὴ γυρίζουνε κι' οἱ πεθαμένοι πίσω ;...

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ

Ὁ καθηγητὴς τῆς Ἰνδογερμανικῆς γλωσσολο-
γίας στὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Στρασβούργου Ἄλμπερ-
τος Τούμπ, γνωστὸς στοὺς ἀναγνώστες μας καὶ ἀπ'
ἄλλα του ἄρθρα, πού μεταφράστηκαν στὸ «Νουμά»,
δημοσιεύει στὸ τελευταῖο φυλλάδιον τοῦ περιοδικοῦ
«Γερμανικὴ ἐπισκόπησις» ἓνα φιλελληνικὸν ἄρθρον—
προ Γρακία, — λαβαίνοντας ἀφορμὴν ἀπὸ μιὰ μικρὴ
μελέτη, «Ὁ φιλελληνισμὸς μιὰ φορὰ καὶ σήμερα»,
τοῦ καθηγητῆ τῆς μεσαιωνικῆς καὶ νεοελληνικῆς
φιλολογίας στὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Μονάχου Χάι-
ζεμπεργκ.

Ἄρχίζει ὁ Τούμπ μὲ τὸν πόλεμον τοῦ 97, λέ-
γοντας, πὼς εἶταν πολὺ δύσκολο τότες νὰ πῆ κανέ-
νας φανερὰ τὴ γνώμη του γιὰ τὸ μέλλον τοῦ Ἑλ-
ληνικοῦ Λαοῦ, καὶ, πὼς καὶ αὐτός, γράφοντας κείνον
τὸν καιρὸ, ὅσα ἔγραψε γιὰ τὴν Ἑλλάδα, φάνηκε
ἀπ' τὰ πράματα, πὼς ἀπατήθηκε. Περιγελοῦσαν,
λέγει, στὴ Γερμανία τοὺς Ρωμιοὺς, πού καταπιέ-
στηκαν ἓνα τέτοιον πόλεμον μὲ τὴν Τουρκίαν γιὰ νὰ
κερδίσουν ἓναν ξεσκελισμένον κομᾶτι ἀπ' τὴν ἐθνικότη-
τους, καὶ στὸ τέλος νικῆθηκαν ἀπ' τὸ δυνατώτερον
ἄχθρὸν τους—ἢ ἀπ' τὸ Γερμανικὸν Ἐπιτελεῖον, καθὼς
ἀκούγονταν τότες καὶ τὸ πιστεύουν κίολας οἱ Ρωμιοί.
Λιγοστοὶ εἶταν κείνοι στὴ Γερμανίαν, πού μίλησαν
κείνη τὴν ἐποχὴ εὐνοϊκὰ γιὰ τοὺς Ἕλληνας· μὰ τὰ
λόγια τους δὲν ἀκούστηκαν παρὰ σὲ στενὸ κύκλον.
Οἱ περισσότεροι βρῆκαν ἀφορμὴν νὰ χτυπήσουν τὴν
Ἑλλάδα καὶ μὲ τὶς ἀνόητες ὑπὸθεσεις, πού ἔκαναν,
νὰ δαίξουν, πὼς δὲν ἤξεραν τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν, τὸν
πολιτισμὸν του καὶ τὴν ἱστορίαν του καὶ ἀναφέρει
τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Φαλλμεράυερ γιὰ τοὺς σημερινούς
Ρωμιοὺς, πὼς τάχα δὲν εἶναι Ἕλληνας, μὰ Σλάβοι.
Τὰ ἄλλα κράτη—πρὸ πάντων ἡ Ἀγγλία, ἡ Γαλ-
λία καὶ ἡ Ἰταλία—δὲν ἔδειξαν τέτιαν διαγωγὴν στὴν
Ἑλλάδα, μὰ καὶ τὴν δικαίωσαν σὲ κάθε περιστά-
σιν τὸν καιρὸν, πού στὴ Γερμανίαν ἔχτος ἀπὸ λιγο-
στούς, οἱ ἄλλοι κατὰτρεχαν ὅσο μποροῦσαν τοὺς
Ἕλληνας. Καὶ ἡ πολιτικὴ ἔγκομα, λέγει, μὲ τὶς συμ-
πάθειες καὶ ἀντιπάθειές της στὴν Ἑλλάδα, ἔπαιζε
ἓνα ὄχι ἀσήμαντον ρόλον.

Κ' ἔτσι ἐνῶ στὴ Γερμανίαν εἶχε εἰπωθῆ πιά, πὼς